

Boží hod Vánoční
Lk 2,8-20

1. čtení: Lukášovo evangelium 2,1-7

Kázání: Lk 2,8-20

Bratři a sestry, milí hosté,
co se to včera večer dělo? Narodil se Kristus Pán? To určitě ano, ale to už je dost dávno. Něco málo přes 2 000 roků. Ale co se to dělo včera? Ten stromeček, kapr, řížky bramborový salát a dárky...a dárky. A lidé spolu. Co to bylo? Nebo co to mělo znamenat? A bylo to důležité? Bylo to k něčemu? To je ale hloupá otázka, co? Ale vážně, k čemu to bylo?

Slyšeli jsme z Bible asi to nejznámější...Marie, Betlém, jesle, narození Ježíše, pastýři a andělé. To známe, to je ten vánoční, betlémský kolorit. Jenže ten člověk, který nám tu zprávu o narození Ježíše sepsal, to nebyl žádný hlupák. Ani povrchní člověk, kterému by stačil chvilkový povrchní pocit ze setkání s nějakým tím božským tajemnem. To, co nám sepsal, to není guláš ezoterična, andělů, božských zjevení a lidí. To právě vůbec ne. Co se to tam v Betlémě tehdy stalo?

Vlastně to jsou tři oddělené scény. Oddělené tak, že by se nám to až nemuselo líbit. Protože to oddělení se týká i nás. Bohužel...nebo díky Bohu?

Scéna první. Tu jsme slyšeli v prvním čtení. Marie a Josef. Marie těhotná. S Josefem cestují, protože pánové nahoře chtějí víc peněz. To je to o tom sčítání lidu, takové sčítání se dělo kvůli výběru daní, aby se náhodou někdo nevyhnul placení do císařské kasy. A tak Marie v devátém měsíci cestuje. A v Betlémě to přijde, přijde její hodinka a musí porodit. Nenašlo se pro ně místo pod střechem. Nikdo je k sobě nevzal. V tu nejzranitelnější chvíli, kdy žena a miminko potřebuje pomoc, se na ně všichni vykašlali. Chlív, stáj, jesle. Porod v těch nejhorších podmínkách. Hnuj, mouchy, zvířata. Šance na přežití miminka malé, na přežití rodičky mizivé. A ono se to povedlo. Přežili oba dva. Medicínský zázrak. Ale jinak, pokud neberete každé narození člověka za zázrak, za který byste měli do konce života oslavovat Boha, se nic zas tak světoborného nestalo. Jen Marie, Josef a narozené dítě. Konec.

Scéna druhá. Teď přijdou ty nebeské věci. Akorát že pár kilometrů vedle. Otevřená nebesa, anděl Boží a zástupy andělů a nebeské chvalozpěvy. Gloria in excelsis Deo...a na zemi pokoj...a mezi lidmi dobrá vůle, Boží vůle. To je něco. Bůh se k tomu pozemskému, lidskému přiznal. Konec.

No, má to háček. Netrefil se. O pár kilometrů. Všimli jste si toho někdy? Ježíš se narodí v Betlémě, ve stáji. Ale to Boží a nebeské se otevře jinde. Někde v krajině, kde není nic než ovce a pár špinavých pastýřů, co mají zrovna noční. To důležité, narození Krista, Božího syna se děje ve skrytosti, v intimitě Marie a Josefa, v takové intimitě, jakou je schopný nabídnout chlív. To nebeské a andělské se taky děje v intimitě, v intimitě pastýřů kdesi v krajině. Ale jinde. Proč?

Scéna třetí. Protnutí těch dvou oddělených scén. Pastýři přicházejí k jeslím. A vidí to znamení. Víte, co je tím znamením, že se Bůh stal člověkem a sestoupil mezi nás? To je vtipné. Nebo k pláči. Tím znamením je miminko položené do žlabu pro dobytek. To je Boží znamení. Tak to říkal anděl. Znamením nejsou andělé ani zjevení Boží slávy. Ale novorozeně ve žlabu pro dobytek. Jak lidské. Dnes by možná většina lidí dbajících na hygienu řekla: jak nelidské. A špinaví pastýři do toho nesou svědectví, že právě tohle je ta Boží cesta. Hmmm, fajn. A proč jste s sebou nevzali anděla? Aby nějak pomoh. Pastýři nenesou nic, než slova. Svědectví. Ať koukám jak koukám, nikdo z nich nemá v ruce provázek, na kterém by měl přivázaného létajícího anděla, aby to dosvědčil. Ne, jenom slova.

Co se to teda tehdy v Betlémě stalo? A to jenom začátek. Dál to bude s Ježíšem úplně stejné. Bůh chodící po zemi, nebo obyčejný rabín někde na konci světa dělající občas divotvorné věci? A pak na Golgotě. Bůh

umírající rukou lidskou nebo poprava jednoho blázna někde na konci světa? Svědků je pár, ostatní jsou odkázaní na slova, na svědectví.

A ono to pokračuje. Říkal jsem, že jsou ty scény oddělené tak, že by se nám to až nemuselo líbit. Protože je to furt to samé. Co se to děje, když se modlíme? Jenom člověk s rukama takhle, co se zavřenýma očima něco odříkává...nebo rozhovor s Bohem, který má kosmickou důležitost? A co se to děje, když společně jíme ten chléb a pijeme z jednoho kalicha? Parta lidí, kteří ochutnávají kousek chleba a hlt vína, navíc z jedné nádoby, což je nehygienické...nebo Ježíš Kristus mezi námi?

Je ta zpráva o narození Ježíše takovým předznamenáním toho, jak vypadá život víry. Je to něco lidského, k čemu se Bůh přiznává. Ale přiznává se k tomu většinou někde jinde. Možná to taky znáte. Pomodlíte se..a nic se nestane. A za pár dnů, týdnů nebo let za Vámi někdo přijde a řekne Vám, že Bůh něco udělal. Já to znám. Proč? Proč se Pane Bože k tomu dobrému přiznáváš někde jinde a někdy jindy? Proč musíš být skrytý?

Příklad. Farář si připravuje kázání. Modlí se, píše. A pak jde před lidi a snaží se tlumočit, co vyčetl, promyslel, prožil s Bohem. A lidi v kostele koukají a pak se zazpívá písnička a jde se domů. A nic. A za pár let zavolá mobilním telefonem odkudsi cizí člověk, že mu to kázání zachránilo život. A co farář na to? Hmmm...jo, teda ano, děkuju...nashledanou...tútútútútút. Proč? Proč někde jinde a někdy jindy se Bůh přiznává? Proč jen z doslechu a ze zvěstí lidí víme o tom Božím?

Můžeš si vybrat. Je to na Tobě. Jestli ti z toho bude k pláči, jestli se ti to po určité době stane důkazem toho, že přece žádný Bůh ani Ježíš není, jenom souhra náhod, nebo jestli se pousměješ a řekneš: Aha Bože, děkuju.

Protože láska není možná bez svobody. Bez té možnosti říci Ne! Víra, život s Bohem, láska k Bohu, k Tomu Dobrému, není o zjevení andělů, není to o tom, že něco řeknu, udělám, pomodlím se a něco dostanu. To není láska. Milujete svoje děti? A snažíte se je vychovávat dobře a pečlivě a dáváte jim lásku, čas i peníze...protože Vám to vrátí? No, většinou to nevrátí. Děláte to z lásky. To stačí. Ale je naděje, že to neprijde vniveč. Bůh se k tomu přizná. I když vám děti někdy řeknou, že jste úplně pitomí a že vás nenávidí, je naděje, že tu lásku, kterou dostali od Vás, které se u Vás naučili, dají někomu dalšímu. Neztratí se.

Vydal se ten Bůh s námi lidmi na zajímavou, nebezpečnou cestu, na které mu hrozí, že mu řekneme Ne! Ale na které je také naděje, že ho budeme milovat. A že půjdeme tou cestou té každodenní, obyčejné, někdy nudné a únavné snahy o to dobré a poctivé. A Bůh se k této cestě bude přiznávat. Někdy, někde, někdy jindy, někde jinde. O tom je láska.

Amen